

mõnikord oma noorema põlve juhtumistest teistele
 westis, oli wäga naljakas kuulda, aga kõige naljakam
 üks tüf, kuidas tema ükskord wana poisi eneselle
 pilli olli lõõnud. Sefinane imeline tantsi lugu oli
 nõnda sündinud. Narika külas olid ühes rikas peres
 uhked pulmad olnud, mis nädal otsa peeti. Siin
 lõhkufin mina — ütles Tõno — wiis ööd ja wiis
 päewa ühtepuhko wiolid. Wanal aeal oli enam
 tantsu himo kui praego. Neede õhtul ilja hakasin
 koo poole tõtama, olin lubanud oma küla rahwale
 pühapäewa õhtul jalakiirust teha, ja ühe päewa
 himustasin pulma wäsimusest puhata. Enne mini-
 lut lustutasin pulmakannust weel tugewast jänu.
 Kuuwalge näitas selgel ööl teed, kui oleks pääwal
 olnud, kui mina Sirtmetsa kuusikusse jõudsin, mis
 üle kolme wersta pikune on. Ei tea, kust se tuli,
 ühekorraga kipus hirm mulle peäle. Nutumast sam-
 musid lihades, lootsin metsast läbi saada, aga mida
 enam ma rutasin, seda igawamaks läks tee, otsego
 oleks mets iga sammuga pikemaks weninud. Wahe-
 te wahel lasin hundi tõrki, ka se ei aitanud paljo.
 Ühekorraga kuulin wuhinad ja kohinad, kui oleks
 üks suur lõets mino kannul jooksnud; mida kerge-
 mast mina jooksin seda ligemale jõudis wuh! wuh!
 mino selja taga. Suba tundsin tuulesõhko oma kullas
 ja piistsin wiimse rammoga punuma, et kannad aga
 wälkufid. Oh! küll wäsinud ja higine kui weest
 wäljatõmmatud: süiski ei jätnud ma jooksu ega
 usaldanud tagasi waadata. Jalg lomistas kogemata

mul puukanno wai kivi wasto, mina prantsatafin
 pikali maaha, lõin pea tugewast wasto maad et
 uimafelt kui pool furnu maaha jäin. Ei tea, kui
 laua ma sedawiisi liikumata lamasin; aega mõõda



hakasin toibuma ja jälle aro saama. Pead üles-
 tõstes ja ümberwaadates, kipus uus ehmatatus mino
 peale. Üks tundmata paksu maoga wõeras meehile
 seisis mino kõrwas ja irwitas hambaid. „Kas
 oled küllaltki puhkanud?“ küsis wõeras. „Wõta
 wiol ja mängi mulle üks kena tantsi lugu, hästi